

FALTA
PAGINA

FALTA
PAGINA

FALTA
PAGINA

FALTA
PAGINA

FALTA
PAGINA

FALTA
PAGINA

»Provém un clavell, que dues flors no m' enganyarán.

»Devant meu n' hi havia un, flayrós y obert. Ab má cada vegada més trémola, esfullí lentament, cuydadosament la flor purpurina; repetint á mitja veu les dolçes y tremendes paraules, que se 'm nuavan al pit.

»..... Cinch fulles, quatre fulles, tres, dues..... ¡es cert!..... ¡m' estima, si, m' estima! ¡Les flors no menten!.....

»Quan alsí 'l front, retornant d' aquell deliri de felicitat, el sol se n' anava, solemne y majestuós á la seva posta.

»Els raigs que dauravan les bromes de ponent, enviavan sos reflexos á l' aygua creSTALLINA del rieral, que voreja la prada; y filtrantse pel brancatje del passeig, morian sobre 'ls rulls sedosos d' una cabellera d' or.

»Els raigs que dauravan les bromes de ponent, testimonis de tantes hores de felicitat y d' ilusions, eran aquell die 'ls crudels missatgers de la més greu desventura.

»Sota 'ls arbres del passeig, sota aquells arbres que guardavan tants juraments d' amor mentit, en aquell passeig que fou un jorn mon paradís de delícies, m' ensenyavan els raigs del sol ponent l' imatge de la dona ingrata, caminant pas á pas ab la testa cayguda lánguidament envers al lladre del meu amor, l' únich enemich de ma vida.....»

Per la copia:

Joseph M.ª Garganta.

Olot 9,—1, de 1900.

(De Lo Geronès.)

FANTASÍA

A mon estimat cosí ab motiu de son próxim enllás

Vestida de blanch,
de blanch d' azutcena
s' ovira á la Verge;
sembrat tot d' estrelles,
un blau mantell dú;
molts angels la cercan.
Prop seu de genolls

n' hi ha una donzella,
qu' ab lo seu galan
á la Verge pregan,
que 'ls hi benehexi
l' amor, qu' ell y ella,
A María portan
pera ferni ofrena:

La Verge se 'ls mira,
souriu satisfeta,
y al donzell pregunta:

—¿l' estimas—per ella,
que jo no faria!—

lo jove contesta,

—dolors sufriré,

fadigas y penas;—

—y tú,—diu la Verge

á la donzelleta,

—¿l' estimas á n' ell?—

—sa vida es la meva,—

la noya respón,

y abaixa la testa.

Veyentne María,

que tot es puresa

en lo cor de 'ls joves

que se li presentan,

que poden pe 'l cel,

trevallá en la terra,

posanthi angelets

qu' al cel benehescan;

—aneu,—'ls hi diu,

—conserveu encesa

la flama d' amor

qu' avuy os alenta,

cumpliú be l' imposta

qu' el cel os ha feta,

que jo desde allí,

per tu joveneta

y tu bon donzell,

estaré de vetlla.—

Havent dit aixó:

s' enlayra, la Reyna

de lo cel, voltada

d' una llum intensa;

los joves fixant

sos ulls en Aquella,

qu' ab dolces paraulas

á sos cors alenta,

enllassan sas mans,

¡ FINS LES FLORS !

«.... m' estima, no m' estima,.. y 'l cor batgava ab força creixent, mentres queyan les pétals rebregats de la rosa vera, un á un, poch á poch, sobre 'l menut herbatge de la prada.

»Ja no quedavan sino tres fulles... ¡ay!... m' estima, no m' estima... ¡oh, si, m' estima! ¿Será veritat?

»Y deixí caure entre les mans la testa abrumada per aquell somni d' inmensa ditxa.

»Després s' aglopá á la meva pensa un mon de dubtes: ¿Si hauré comptat malament? ¿O será una burla de l' etzar capritxós? ¿Hauré arrencat, tal volta, més d' una fulla á la vegada? ¿Qui sab!

»Peró, ¿per qué no hauria d' esser veritat qu' ella m' estima?
